

činjeničnoj i pravnoj situaciji) tuženi dozvolio odlaganje izvršenja zaključivši da je Apatinska pivara privredni subjekt registrovan Republici Srbiji pa bi eventualni povrat novca bio povezan s nesrazmjernim troškovima. Nejasno je, zbog čega je nastupila promjena stava Konkurencijskog vijeća u apsolutno istom pitanju obzirom da je u oba slučaja kazna izrečena tužitelju zbog kršenja Zakona o konkurenciji, a tužitelj je lice koje je registrovano u Republici Srbiji. Smatra da je Konkurencijsko vijeće povrijedilo pravila postupka i Zakon o konkurenciji, te prekoračio granice ovlaštenja koja su mu zakonom data, time što je odredio da se kazna izrečena tužitelju naplati od njegovog povezanog lica, koje nije bilo stranka u postupku niti je na bilo koji način učestvovalo u postupku. Član 41. Zakona o upravnom postupku BiH precizno definiše stranku u postupku i obaveze da se stranci omogući izjašnjavanje o svim činjenicama i okolnostima koje su važne za donošenje odluke u postupku. Privredni subjekt Molson Coors d.o.o. Banja Luka u konkretnom postupku nema svojstvo stranke, pa mu samim tim nije mogla biti izrečena novčana kazna. Navodi da je obrazložio praksu Evropskih institucija u primjeni relevantnih instituta konkurencijskog prava na osnovu koje je evidentno da je ponašanje tužitelja u konkretnom slučaju bilo opravdano budući da relevantni proizvod (pivo) ni u kom slučaju nije nezamjenjiv, odnosno objektivno neophodan proizvod da bi Dejan komerc d.o.o. Doboj mogao učestvovati na tržištu i sve da je to slučaj tužitelj je imao opravdan razlog da odbije saradnju sa ovim društvom obzirom da je ovo društvo postalo reputacioni rizik za tužitelja. U takvim okolnostima je jasno da bi izvršenje spornog rješenja Konkurencijskog vijeća BiH bilo izuzetno štetno za tužitelja odnosno nanijelo bi mu štetu koja bi se teško mogla popraviti, kako u vezi sa plaćanjem kazne tako i u vezi sa zaključenjem ugovora sa društvom Dejan komerc d.o.o. Doboj. Također, odgađanje plaćanja kazne nije u suprotnosti sa interesima navedenog privrednog subjekta niti je u suprotnosti sa javnim interesom. Iz navedenih razloga smatra da je tuženi u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja pogrešno primjenio relevantne odredbe Zakona o upravnim sporovima, pogrešno utvrdio činjenično stanje i pogrešno zaključio da nisu ispunjeni uslovi iz člana 18. Zakona o upravnim sporovima BiH.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Prema stanju spisa, tužitelj Apatinska pivara Apatin d.o.o. Republika Srbija, je podnošenjem tužbe, dana 05.12.2013.godine, pokrenuo upravni spor protiv rješenja tuženog, Konkurencijskog vijeća BiH, broj: 02-26-3-18-157-II/12 od 20.11.2013.godine. U tužbi je postavio zahtjev za odgađanje izvršenja konačnog akta do donošenja sudske odluke. Kako, u smislu odredbe člana 18. Zakona o upravnim sporovima BiH, o zahtjevu za odlaganje izvršenja odlučuje nadležna institucija za provođenje izvršenja, sud je pozvao donosioca akta čije se odlaganje traži da donese odluku o ovom zahtjevu. Konkurencijsko vijeće je dana 09.12.2013.godine rješenjem broj: 02-26-3-18-166-II/12 zahtjev tužitelja za odgađanje izvršenja kao neosnovan odbio, nalazeći da nisu ispunjeni uslovi da se zahtjevu udovolji, obzirom da tužitelj nije istakao činjenice niti je dostavio relevantne dokaze koji bi opravdali donošenje odluke kojom bi se takvom zahtjevu udovoljilo.

Pravilno je Konkurencijsko vijeće BiH u konkretnom slučaju nakon što je ispitao osnovanost zahtjeva tužitelja za odgađanje izvršenja konačnog akta do donošenja sudske odluke odlučio kao u dispozitivu osporenog rješenja iz sljedećih razloga.

Zakonom o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH broj: 19/02 do 74/10) odredbom člana 18. stav 2. i 3. propisano je da će po zahtjevu tužitelja, nadležna institucija za provođenje izvršenja pobijanog konačnog upravnog akta odgoditi izvršenje do konačne sudske odluke, ako bi izvršenje nanijelo štetu tužitelju koja bi se teško mogla popraviti, a odgađanje nije protivno javnom interesu, niti bi se njime nanijela veća nenadoknativa šteta protivnoj stranci. Uz zahtjev za odgađanje mora se priložiti dokaz o podnesenoj tužbi, a po svakom zahtjevu nadležna institucija mora donijeti rješenje najkasnije u roku od 3 dana od prijema zahtjeva za odgodu izvršenja. Odredbom člana 18. stav 4. istog Zakona propisano je da, pod uslovima iz stava 2 i 3. ovog člana, o odgađanju izvršenja konačnog upravnog akta protiv kojeg je podnesena tužba, može odlučiti i sud kome je tužba podnesena, ako to pismeno zatraži tužitelj.

Iz navedenih odredbi proizlazi da nadležna institucija za provođenje izvršenja pobijanog konačnog upravnog akta može odgoditi izvršenje konačnog upravnog akta do konačne sudske odluke, ako tužitelj u svom zahtjevu konkretno navede okolnosti i činjenice koje bi ukazivale da bi se izvršenjem osporenog akta njemu nanijela šteta koja bi se teško mogla popraviti, kao i da priloži odgovarajuće dokaze o tim činjenicama i okolnostima. Osim toga tužitelj je dužan da ukaže na činjenice i dostavi dokaze iz kojih proizlazi da odgoda izvršenja konačnog upravnog akta nije protivna javnom interesu i da odlaganjem izvršenja protivna strana, neće pretrpiti nenadoknativu štetu. Navedeni uslovi moraju biti ispunjeni kumulativno. Nadležna institucija mora steći uvjerenje da se radi o mogućoj šteti koja je takvog karaktera da je neophodno spriječiti izvršenje konačne odluke do donošenja sudske odluke o zakonitosti akta u meritumu. Ovo zahtijeva aktivno učešće tužitelja i njegovu obavezu da priloži odgovarajuće dokaze o tim činjenicama i okolnostima.

Prema tome, tužitelj u svom zahtjevu **mora da pruži odgovarajuće dokaze** ili bar učini vjerovatnim, da su navedeni zakonski uslovi ispunjeni, posebno u pogledu štete koja bi izvršenjem konačnog upravnog akta njemu bila nanijeta i da se odlaganjem izvršenja ne nanosi veća nenadoknativa šteta protivnoj stranci. Odluka o odgađanju izvršenja se ne može zasnivati na navodima zahtjeva, bez odgovarajućeg dokaza koji će potvrditi navode i učiniti opravdanim donošenje privremene mjere.

U konkretnom slučaju pravilan je zaključak Konkurencijskog vijeća BiH da navodi zahtjeva nisu ničim argumentovani, uz zahtjev nisu dostavljeni dokazi, niti su navedene okolnosti koje bi opravdale odgađanje izvršenja, pa se na osnovu samog zahtjeva ne može zaključiti da bi izvršenjem rješenja za tužitelja nastala šteta, a posebno takva šteta koja bi se teško mogla popraviti. Paušalno navođenje u zahtjevu da se radi o takvoj šteti, bez konkretnih činjenica i dokaza koji bi na to upućivali, nisu osnov da se u skladu s citiranim odredbama udovolji podnesenom zahtjevu tužitelja. Ovo tim prije što je tužitelju izrečena novčana kazna u iznosu od od 430.000,00 KM što predstavlja 0,133353 % ukupnog prihoda kojeg je tužitelj ostvario u 2011. godini, pa plaćanje iste po ocjeni ovog Vijeća ne može imati negativne posljedice na poslovanje tužitelja, što konačno čini neosnovanim prigovor tužbe istaknut u tom pravcu.

Prigovore u pogledu povrede postupka iznijete u tužbi kojim se zapravo osporava pravilnost rješenja broj: 02-26-3-18-157-II/12 od 20.11.2013. godine Konkurencijskog vijeća BiH čije se odlaganje traži, kao i prigovore da je Konkurencijsko vijeće u identičnoj situaciji donijelo drugačiju odluku vijeće cijeni kao nedopuštene. Protiv ovog rješenja je dopušteno pokretanje upravnog spora, a samim tim se daje mogućnost tužitelju da u upravnom sporu istakne navedene procesne prigovore. U ovom upravnom sporu ispitivanje zakonitosti upravnog akta protiv kojeg je pokrenut upravni spor se ograničava na ispitivanje osnovanosti zahtjeva tužitelja za

ogađanje izvršenja rješenja koje je donijelo Konkurencijsko vijeće BiH, odnosno postojanja pretpostavki koje su propisane članom 18. Zakona o upravnim sporovima BiH.

Obzirom na izneseno sud nije utvrdio postojanje zakonskih pretpostavki za odgađanje izvršenja osporenog konačnog upravnog akta, zbog čega je osporeno rješenje kojim je odbijen zahtjev tužitelja pravilno i zakonito, pa je odlučeno kao u dispozitivu rješenja na osnovu člana 37. stav 1. i 2., u vezi sa članom 18. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH.

ZAPISNIČAR
Žanka Bajić

